

[Ministeren for kulturelle anliggender]

gennemfører disse rationaliseringsbestrebelse. Vi har at gøre med en institution, der som andre landes radiofonier er vokset meget kraftigt i de senere år, og i den type institutioner vil der nødvendigvis komme perioder, hvor en arbejdsgang, som tidligere har været hensigtsmæssig, må omlægges; også dette sker og vil ske i Danmarks Radio, så der er ikke tale om, at vi bare uden videre godkender alt, hvad der kommer derudfra. Der er også tale om megen selvkritik i Danmarks Radio.

Vi må også se det forhold i øjnene, at vi ligesom har fået, man kan næsten sige stukket blå i øjnene med hensyn til, hvad det koster at drive radio og TV, og det har at gøre med, at i Danmark er i de senere år antallet af seere, som betaler farvefjernsynslicens, øget kraftigt. Det har givet et overskud, og dette overskud har man i Danmarks Radio brugt til pris- og lønstigninger og endogså til forskellige aktivitetsudvidelser.

Men nu er forholdet det, at øgningen i antallet af nye farvelicensbetalere aftager meget kraftigt, og denne tilgang i ekstraindtægter er blevet meget ringere. I betragtning af at Danmarks Radios budgetter i øvrigt er således tilrettelagt, at de ikke automatisk rummer pris- og lønstigning, som andre institutioners budgetter og regnskaber gør, er der nu en situation, hvor vi må se i øjnene, at lige så vel som alle andre institutioner må Danmarks Radio korrigere for det stigende prisniveau. Der er ingen tvivl om, at vi må forberede os på regelmæssige licensforhøjelser i fremtiden, og dér er Danmarks Radio ikke noget særtilfælde, men stillet ganske som alle andre institutioner.

Det har været fremført i pressen, at Danmark skulle have verdensrekord i licens og bundrekord i produktion. Det er da klart, at når det fremsættes som en sådan postulering, kan det sætte mange sind i oprør, men hvad er det bygget på? Det er bygget på en forestilling om, at man har et begreb, man kan kalde produktivitet, og at det kan måles og vejes. Man har så villet måle og veje det ved at stille det over for antallet af medarbejdertimer. Dette er baseret på en fuldstændig grundlæggende fejltænkning.

Det første, jeg vil sige, er, at der er alvorlige fejl eller uoplyste forskelle i sammenligningsgrundlaget, når man sammenligner den såkaldte produktivitet fra det ene land til det

andet. Som et eksempel kan jeg nævne, at en schweizisk statistik, hvis man tog den for pålydende, måtte antyde, at den schweiziske radiofonis produktivitet er otte gange højere end BBCs. Alene denne påstand er så meningsløs, at det er klart for enhver, at der er uoplyste forskelle i sammenligningsgrundlaget. Bl.a. ved jeg, at nogle radiofonier tæller genudsendelser med, andre ikke, og det giver selvfølgelig en forskel.

Hvad Danmark angår, kan vi ikke se bort fra heller, at Danmark hører til et meget lille sprogområde, og i det omfang vi skal anvende materiale fra udlandet – og det skal vi i vidt omfang – kræver det en betydelig større bearbejdelse end i de store sprogområder.

Men så vil jeg godt komme tilbage til det spørgsmål, som jeg synes unægtelig er væsentligt. Er der overhovedet mening i at forestille sig, at man kan beregne produktivitet i medarbejdertimer? Kan en kvalitet måles i en kvantitet? Hvad er det højeste, må jeg spørge, Rundetårn eller et tordenskrald? Spørgsmålet, der er stillet i disse sammenligninger, er lige så meningsløst.

Se, hvis det var rigtigt, og hvis det havde mening at måle produktivitet ud fra de anvendte arbejdstimer, ville jeg have et meget klart råd at give til Danmarks Radio. Jeg ville nemlig sige til dem: for alt i verden, hold op med enhver egenproduktion og sørg for, at I driver vores TV-udsendelser alene på grundlag af indkøbte serier og en ren telegramoplæsning af nyhedsstoffet. Så skal I se produktivitet! Så vil Danmark kunne præstere det billigste fjernsyn i verden, målt således som produktiviteten her er blevet målt. Men det er jo ikke det, vi vil. Det, vi vil, er at skabe et TV med kvalitet, og vi må derfor være betydelig mere tænksomme, når vi vurderer, hvad produktivitet er, og hvad der er nødvendigt for at leve op til kvalitetskravene.

Som et yderligere eksempel kan jeg nævne, at man i Danmarks Radio har forbedret programvirksomheden for indvandrere. Man har forbedret betjeningen af hørehæmmede. Man har påtaget sig redaktion af kassettebånd til søfarende, og disse forbedringer giver ikke en halv times længere sendetid, men en betydelig kvalitetsforbedring. Det samme gælder udbygningen af regionalvirksomheden.

Og så et par ord, selv om jeg må indrømme, at jeg snart er træt af at gentage dem,